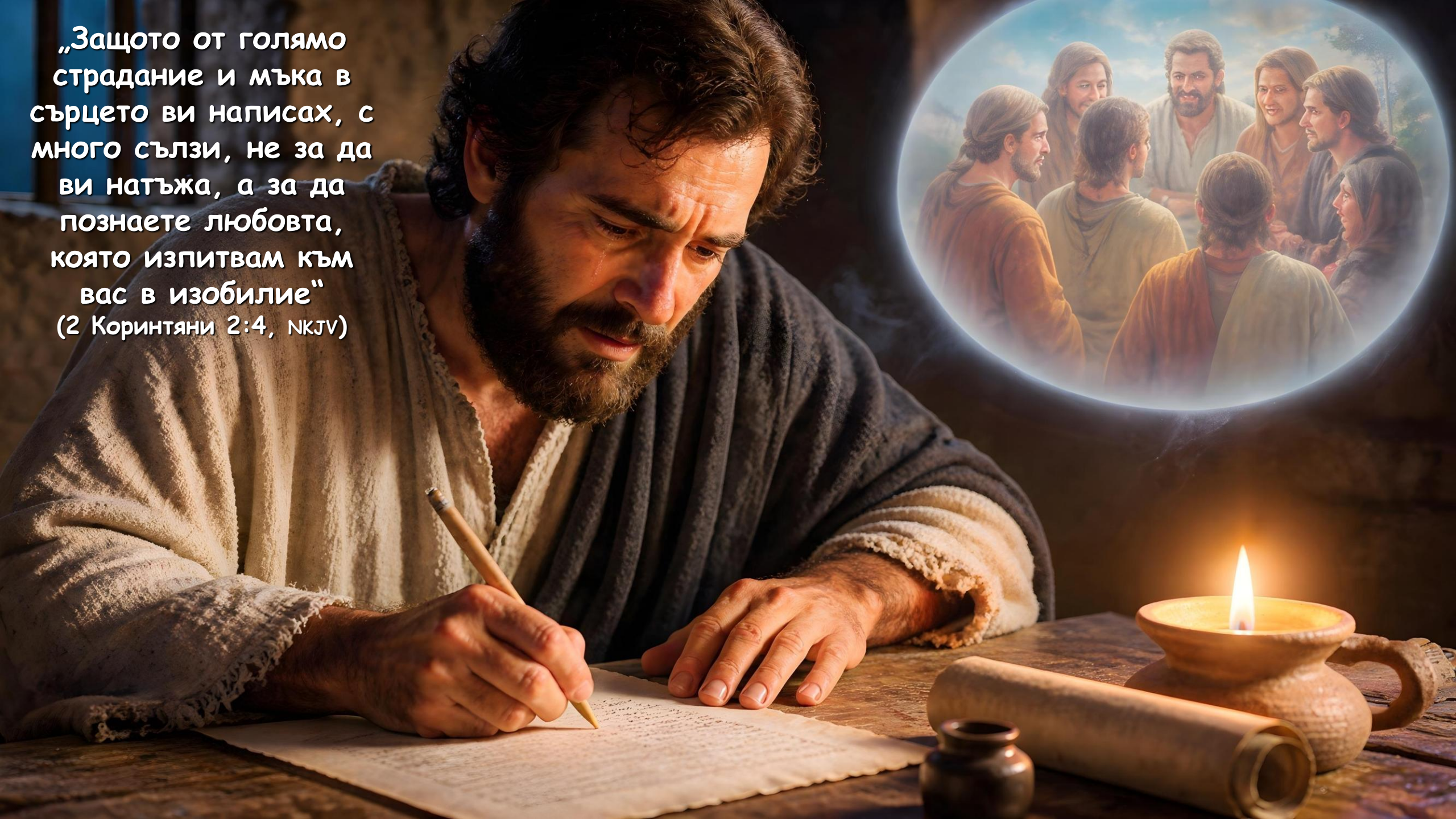

ВДЪХНОВЕНО ОТ ЛЮБОВТА СЛУЖЕНИЕ

Урок 9 за 29 август 2026 г.

„Защото от голямо
страдание и мъка в
сърцето ви написах, с
много сълзи, не за да
ви натъжа, а за да
познаете любовта,
която изпитвам към
вас в изобилие“
(2 Коринтяни 2:4, НКJV)

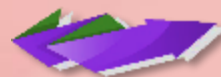

Докато се впускаме в изучаването на Второто послание на Павел до коринтяните, забелязваме, че апостолът проявява голям интерес към благосъстоянието на църквата. Въпреки че никога не е било лесно да следваме Божиите пътища в този изпълнен с грех свят, през първи век обявяването, че си християнин, е могло да доведе до сериозни трудности. Павел подготвя църквата да се изправи пред тези трудности – както вътрешни, така и външни – и я учи да формира тяло, обединено в безкористна любов. От този съвет днес можем да се научим да бъдем „аромат на живот, който води към живот“ (2 Кор. 2:16).

Божие то утешение в страданиято

Светост и искреност в служението

Да се държим мъдро

Прощение и възстановяване

Ароматът на Христос

БОЖИЯТА УТЕХА В СТРАДАНИЕТО

„Който ни утешава във всичките ни скърби, за да можем да утешаваме онези, които са в каквато и да е скръб, с утехата, с която и ние сами сме утешени от Бога.“ (2 Коринтяни 1:4)

Второто послание до коринтяните е писмото, в което Павел говори най-обширно за утехата. Църквата преминаваше през труден период, а предишното писмо на Павел ги беше потопило в състояние на тъга.

Но тази скръб беше „божествена“, водеща към покаяние (2 Кор. 7:10). Затова Павел не иска тази скръб да ги превземе, а по-скоро да бъдат утешени.

Самият той беше преживял моменти, когато животът му беше бил в опасност и той се беше обезсърчил (2 Кор. 1:8-10). Но Бог го утеши и сега той предава тази утеша на църквата (2 Кор. 1:6).

Утехата от Бога

Той ни освобождава от
страха

Напомня ни за моментите, в
които Той ни е помагал

Помага ни да издържим на
изпитанията

То ни води към духовна
зрелост

Насърчава ни да се
застъпваме за другите

Утешаваме се един друг,
както бяхме утешени от
Бога

СВЕТОСТ И ИСКРЕННОСТ В СЛУЖЕНИЕТО

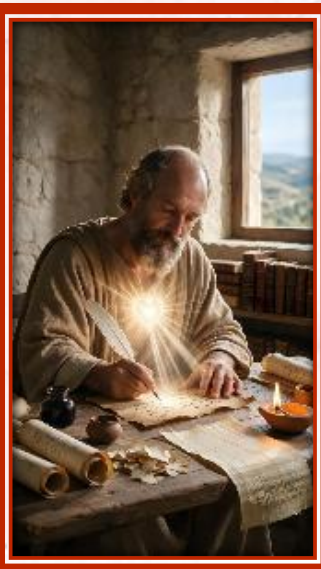
„Ето с какво се гордеем: съвестта ни свидетелства, че сме се държали в света, и особено в отношенията си с вас, с честност и благочестива искреност. Направихме това, като не разчитахме на светска мъдрост, а на Божиата благодат“ (2 Коринтяни 1:12 NIV)

Някои хора гледаха с пренебрежение на Павел, обвинявайки го, че е слаб и нерешителен (2 Кор. 10:10). Поради тази причина, а и за да може съветите му да бъдат чути и приети, беше необходимо апостолът да се защити срещу такива обвинения. Като човек той се смяташе за незначителен (Еф. 3:8). Но благодарение на Божиата благодат той можеше да се похвали, че има чиста съвест (2 Кор. 1:12).

Той и съработниците му можеха уверено да кажат, че поведението му е било свято и искрено [чисто], както в църквата, така и извън нея.

По тази причина писанията на Павел бяха лишени от скрити намерения. Той се надяваше, че тези писма ще бъдат прочетени и разбрани в този контекст на святост и искреност – тоест, написани от любов към тях и с единствената цел да им се желае доброто (2 Кор. 1:13-14).

ДА СЕ ПОСТАВЯМЕ

„Призовавам Бога за свидетел — и залагам живота си на това — че именно за да ви пощадя, не се върнах в Коринт“ (2 Коринтяни 1:23)

В първото си писмо Павел информира коринтяните за маршрута, по който планираше да пътува (1 Кор. 16:5-11):

Ефес

Македония

Коринт

Юдея

В по-късно писмо (изгубено, 2 Кор. 7:8) той ги уведоми, че ще ги посети два пъти (2 Кор. 1:15-16):

Ефес

Коринт

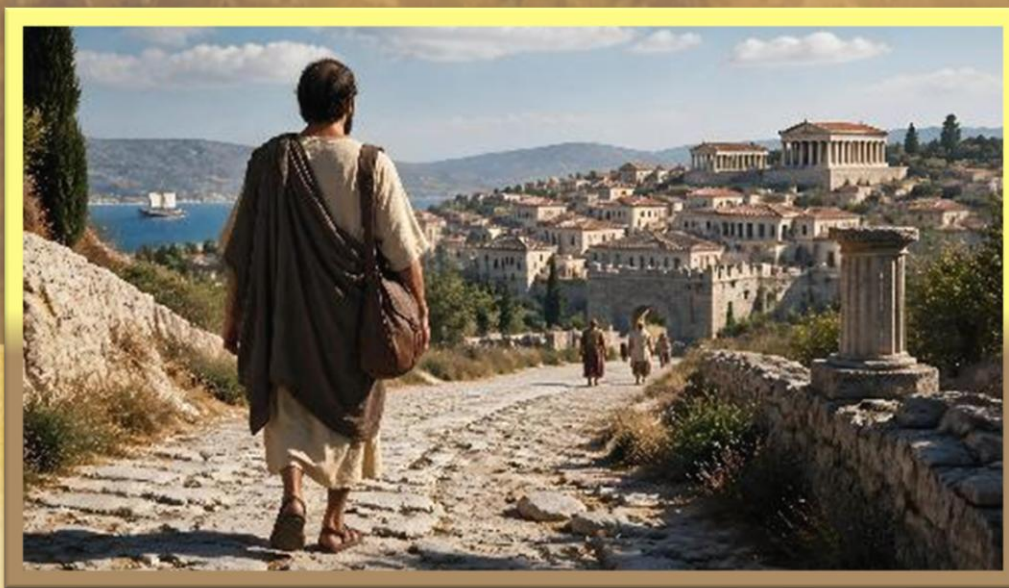
Македония

Коринт

Юдея

Въпреки това той беше променил плановете си и реши да не осъществи това първо посещение (2 Кор. 1:23). Тези промени накараха някои да го критикуват, че е нестабилен и колеблив. Защо беше променил решението си?

Присъствието на Павел в Коринт изглеждаше необходимо поради проблемите там. Но съпротивата, с която щеше да се сблъска, предполагаше конфронтация, която той искаше да избегне поради голямата любов, която изпитваше към тях (2 Кор. 2:1-4).

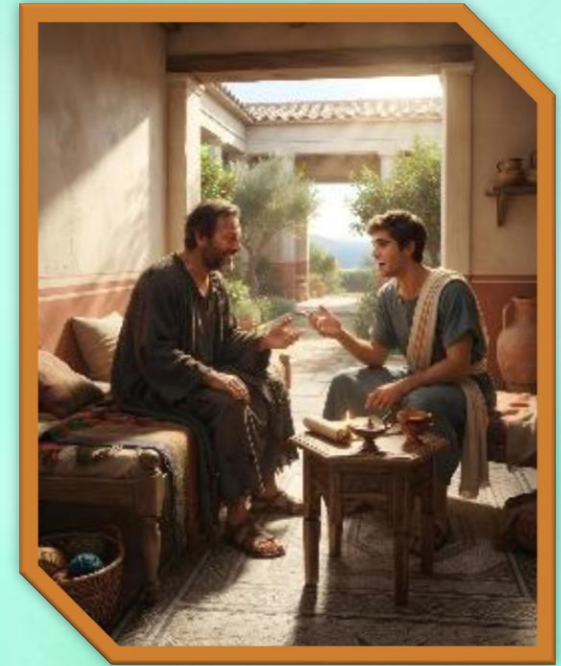

ПРОЩЕНИЕ И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

„На когото и да простите, и аз прощавам. А това, което съм простил – ако имаше нещо за прощаване – съм простил пред Христос заради вас“ (2 Коринтяни 2:10)

Докато Павел пътуваше към Троада, Тит отиде в Коринт. От Троада Павел отиде в Македония. Но той беше силно разтревожен, защото Тит не го беше посрещнал в Троада, за да му предаде новини за църквата в Коринт (2 Кор. 2:12-13).

Малко след това Тит най-накрая се срещна с Павел в Македония. Той му разказа как църквата беше реагирала много благосклонно на наставленията на апостола (2 Кор. 7:5-9, 13-16).

Един от въпросите, които трябваше да разрешат, се отнасяше до църковната дисциплина. Послушани апостола, виновните бяха изобличени и приеха изобличението. Сега Павел ги моли да направят следващата стъпка: прошка и възстановяване (2 Кор. 2:5-11).

АРОМАТЪТ НА ХРИСТОС

„Защото ние сме за Бога ароматът на Христос сред онези, които се спасяват, и сред онези, които погиват“
(2 Коринтяни 2:15)

Коментирайки как Бог „отвори врата“, за да може Евангелието успешно да се проповядва в Троада, Павел избухва в възглас на хвала и победа: „Но благодарение на Бога, Който винаги ни води като пленници в триумфалното шествие на Христос и ни използва, за да разпространяваме навсякъде аромата на познанието за Него“ (2 Кор. 2:14).

Като всепроникващ аромат, познанието за Христос достига до всяка душа. За коринтяните, както и за нас, този аромат е на вечен живот. За онези обаче, които отхвърлят призива, той е мирис на смърт (2 Кор. 2:15-16).

Фокусирайки се върху отговорността, която това носи, Павел обяснява, че посланието трябва да се предава искрено, без да се търси лична изгода, а спасението на слушателите (2 Кор. 2:17).

„Този верен пратеник донесе радостната вест, че сред вярващите в Коринт е настъпила чудесна промяна. Мнозина бяха приели наставленията, съдържащи се в писмото на Павел, и се бяха покаяли за греховете си. Животът им вече не беше повод за укор към християнството, а оказваше силно влияние в полза на практическото благочестие. [...]

Това покаяние, което се поражда от въздействието на божествената благодат върху сърцето, ще доведе до изповядване и отказ от греха. Такива бяха плодовете, за които апостолът заяви, че са били забелязани в живота на коринтските вярващи.

Е. Г. Уайт („Деяния на апостолите“, стр. 324)